

Arrest

nr. 110 886 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 januari 2013 wordt beslist tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

E.M., N. {...}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.01.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor E. M., N. {...} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 18.01.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verzoekster steunt haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op artikel 9ter, inmiddels vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Volgens verweerster komt verzoekster niet in aanmerking voor de toepassing van dit criterium, daar er geen sprake zou zijn van een ziekte in de zin van artikel 9ter en argumenteert dat uit het dossier “niet kan worden afgeleid” dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Verweerster blijft onmetelijk vaag in haar beoordeling van de aanvraag ten gronde: een verwijzing naar het dossier en de conclusie van de adviserend geneesheer.

Zoals hoger uiteengezet blijkt nergens uit de beoordeling dat verweerster rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster hetgeen uiteraard een ontoelaatbare werkwijze betreft nu de concrete situatie van verzoekster een belangrijke invloed heeft op de kwalificatie van het ernstig karakter van haar aandoening.

De bevindingen van psychologe DEKNUDT zijn bepalend bij het beoordelen van de ernst van de ziekte van verzoekster aangezien hieruit de kritieke actuele gezondheidstoestand van verzoekster op heden blijkt zodat wel degelijk sprake is van een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter Vw.

Volledigheidshalve merkt verzoekster op dat de adviserend geneesheer van verweerster overweegt: “in verband met de beschreven oftalmologische gastroenterologische en vaattheekundige problematiek (...) blijkt er geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.”

In deze redenering blijkt de noodzaak van een levensbedreigend karakter van de ziekte de kop op te steken.

Dit is in strijd met artikel 9ter Vw dat nergens een levensbedreigend karakter van de ziekte vooropstelt.

De bestreden beslissing dient bijgevolg minstens op basis van deze grond te worden vernietigd.

Het middel is ernstig.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing onmetelijk vaag blijft. Tevens houdt verzoekster voor dat ten onrechte een levensbedreigend karakter van de ziekte wordt vereist, opdat een machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden toegestaan.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters kritiek niet kan worden aangenomen.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur, zodat verzoekster bezwaarlijk kan voorhouden dat nergens uit zou blijken dat rekening werd gehouden met haar individuele situatie.

Voorts merkt de verwerende partij op dat, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de in artikel 9ter§1 van de wet omschreven ziekte een inhoud dient te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM: “{.}”.

Alsook: “{.}”

Of nog: “{.}”

(Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, resp. pgs. 34-35, pg. 35 en pg. 36)

Verzoeksters kritiek als zou art. 9ter Vreemdelingenwet op een andere wijze geïnterpreteerd worden dan bedoeld, doordat rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het EHRM, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is beschouwt als een ziekte die valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 18 januari 2013 en stelt vast dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

"Er werden medische elementen aangehaald voor E. M., N. {...} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 18.01.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 18 januari 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.11.2010.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Medisch getuigschrift d.d. 18/11/2010, opgesteld door dr. Stefan Ernens, huisarts.

Medisch getuigschrift d.d. 19/11/2010, eveneens opgesteld door dr. Stefan Ernens.

Medisch getuigschrift d.d. 08/01/2011, opgesteld door dr. Philippe Mortier, geneesheer-specialist in opleiding voor psychiatrie.

Medisch getuigschrift d.d. 05/05/2011, opgesteld door dr. Isabel Van Poeck, geneesheer-specialist in opleiding voor psychiatrie.

Medisch getuigschrift d.d. 30/06/2011, eveneens opgesteld door dr. Isabel Van Poeck.

Medisch getuigschrift d.d. 01/12/2011, opgesteld door dr. B. Menckens, geneesheer-specialist in opleiding voor psychiatrie.

Medisch getuigschrift d.d. 15/12/2011, eveneens opgesteld door dr. B. Menckens.

Medisch getuigschrift d.d. 02/02/2012, eveneens opgesteld door dr. B. Menckens.

Medisch getuigschrift d.d. 19/04/2012, eveneens opgesteld door dr. B. Menckens.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijts het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 19/04/2012.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 49-jarige vrouw in de periode november 2011 - april 2012 psychiatrische zorgen kreeg in het CGG (Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg) te Leuven in het kader van depressieve symptomen, uitgelokt door haar sociale situatie en lichamelijke klachten (congenitale handicap).

Voordien werd zij ook korte tijd ambulante gevolgd in het U.Z. Gasthuisberg omwille van depressieve symptomen¹. Medicamenteuze therapie werd opgestart en betrokkene werd omwille van de psychosociale situatie naar het CGG verwezen voor verdere opvolging.

In betrokkenes medicamenteuze behandeling zoals op 02/02/2012 noteren we Sipralexa (farmaceutische stof)

1 In het medisch getuigschrift van 08/01/2011 is melding gemaakt van een aanpassingsstoornis met stoornis in emoties ten gevolge van ernstige psychosociale stressor; deze psychiatrische diagnostiek werd niet hemomen in de psychiatrische getuigschriften van recentere datum.

2 Dit is het recentste medisch getuigschrift met vermelding van de precieze aard van betrokkenes medicamenteuze behandeling waarover wij beschikken.

Uit het medisch getuigschrift van 19/04/2012 weerhouden we verder dat de stemming wisselend bleef en grotendeels van de tijd depressief en dat medicamenteuze therapie en ondersteunende gesprekken voorlopig verder bleven lopen.

In de medische voorgeschiedenis van de betrokkene is er daarnaast ook sprake van congenitaal cataract en een ernstige visuele handicap, alsook van hemorrhoiden graad II, chronische maagpijn en bilaterale varices.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie van de beschreven psychiatrische problematiek (depressieve symptomen, uitgelokt door haar sociale situatie en lichamelijke klachten/congenitale handicap) en de verdere psychiatrische behandeling/opvolging na april 2012 en/of aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische evaluatie in het kader van het beschreven congenitaal cataract en ernstige visuele handicap, hemorrhoiden graad II, chronische maagpijn en bilaterale varices - ter verdere uitwerking van de oftalmologische, gastroenterologische en vaatheelkundige diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling. Ondanks het tijdsverloop van intussen 8 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische, oftalmologische, gastroenterologische, vaatheelkundige en/of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals gemterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde psychiatrische problematiek (depressieve symptomen, uitgelokt door haar sociale situatie en lichamelijke klachten/congenitale handicap) wordt niet bevestigd door huidige noodzakelijke beschermingsmaatregelen. In verband met de beschreven oftalmologische, gastroenterologische en vaatheelkundige problematiek (congenitaal cataract en ernstige visuele handicap, hemorrhoiden graad II, chronische maagpijn, bilaterale varices) blijkt er geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reeel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reeel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Uit bovenstaande motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reeel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarnaar de bestreden beslissing

verwijst, blijkt uitdrukkelijk dat niet werd nagegaan of de ziekte van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Immers is de verwerende partij van oordeel dat aangezien geoordeeld wordt dat verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, bijgevolg met vastheid kan worden gesteld dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Deze motivering is niet afdoend. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit derhalve kan worden gesteld dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, te meer daar uit niets blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een banale aandoening of ziekte.

2.8. De arts-adviseur en de verwerende partij kunnen te dezen zowel in het advies als in de nota voorts niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota en in het advies aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt. De hogere normen zijn bepalend voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden. Nationale lidstaten vermogen een ruimere bescherming te verstrekken, wat in casu blijkt uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij kan niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (zie in die zin ook: RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.9. De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER